

DVOJITÝ DVOJITÝ PODFUK

MAREK
ZLATNÍK

OLYMPIA

M A R E K Z L A T N Í K

DVOJITÝ

DVOJITÝ

PODFUK

OLYMPIA
PRAHA

Text © Marek Zlatník, 2010

První vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2010

ISBN 978-80-7376-192-9

Měsíc jasně svítil nízko na obzoru a pomalu začínal stoupat po obloze, byl skoro úplněk a letní noční větřík si pohrával se záclonami otevřeného okna domu číslo 1826 v Benešově ulici na Vinohradech. V místnosti za oknem se ozvalo pomalé šourání, kroky, spíš malé krůčky, než se zastavily, a bylo slyšet šmátrání ruky po zdi – Blik! Rozsvítil se lustr a osvětlil kuchyni se spoře oděnou stařenkou v bílé květované bluze s růžovými papučemi na nohou stojící ve dveřích. Stařence se o nohu otřela šedivá perská kočka, protáhla se místností a sedla si před lednici. Zrakem pomalu přešla ze stařenky na lednici a zpět.

„Ale Nikoušku, zlatíčko, ty bys zase chtěl bumbat?“ zeptala se s předstíraným údivem. „No tak dobře, ale nesmíš to moc přehánět, zítra máme přeci velký den!“ řekla a přešourala se kuchyní k lednici.

Kocour mezitím vyskočil na stůl u otevřeného okna a zůstal zírat na stařenčina záda. Stařenka sáhla po krabici mléka a bílé misce, nalila do ní tekutý nápoj a misku postavila na stůl před kocoura. Sama si sedla na dřevěnou židli a zahleděla se upřeně na kocoura lízajícího mléko.

„Pěkně se nabumbej, ať máš zítra sílu, musíme jim ukázat, že umíme vyhrávat. Minulý rok vyhráli oni, ale tentokrát je to naše, uvidíš, ty můj čumáčku,“ prohodila směrem ke kocourovi a začala ho hladit po šiji.

Kocour spokojeně vylízal misku a sedl si na okenní parapet, kde měl výhled na parkoviště za domem.

„Co jsem to tady vlastně chtěla, nevíš?“ zeptala se kocoura, který se na ni otočil a zaostřil svoje tmavé oči připomínající dva velké korálky na oranžovém podkladu.

„Nevíš, vid'. To já taky ne. My si ale vzpomeneme, vid', Nikoušku,“ konstatovala a nepřestávala kocoura hladit. „Ale teď se půjdeme koukat na televizi.“

Vstala a chystala se odejít z místnosti, když v tom ji zvenku cosi vyrušilo – tlumený zvuk motoru parkujícího automobilu. Stařenka zhasla, otočila se a rychle se přesunula zpátky k oknu.

„Kdopak to asi je,“ brumlala si zvědavě pod vousy. „Na to se musíme podívat.“

Vzala dalekohled, který měla pro všechny příležitosti připravený na kuchyňské lince, a zadívala se na automobily stojící na parkovišti. Kocour zůstal nehnutě sedět vedle ní. Od automobilu právě zaparkovaného u plotu přešel muž k zadním domovním dveřím, otevřel je a prošel dovnitř.

Jakmile zmizel, stařenka prohodila ke kocourovi: „Kdo to byl?“ a pohlédla na něj. „Ty jsi ho nepoznal, vid'? Bylo to moc rychlé, taky si myslím. To by mě zajímalo, kdo to jen mohl být. Pro jistotu si počkáme, jestli ještě někam nepojede, televize nám neutече a my máme spoustu času. Spoustu času,“ dodala, odložila dalekohled a zamnula šibalsky rukama.

Nastala chvíle ticha, kdy oba pozorovatelé vyčkávali ve stínu jako dravci na svoji kořist.

„Kolikpak máme hodin?“ zamumlala po pár minutách a podívala se na hodiny postavené na kredenci. Po zjištění času si sedla na židli a opět čekala.

Netrvalo to déle než dvacet minut a v chodbě protějšího domu se rozsvítilo domovní světlo. Stařenka pohotově sáhla po dalekohledu a přiložila ho k očím. Z vchodu vyšel muž v kožené bundě, tmavém svetru, džínsech a s kšiltovkou na hlavě. Došel k zaparkovanému vozu, nasedl a odjel.

„Ale, ale, to jsem si mohla myslet,“ prohodila stařenka. „Je to ten mladej pán odnaproti, jak pořád pracuje. Takhle pracovitej člověk,“ zakroutila hlavou, „to se moc často v dnešní době nevidí. Ta dnešní mládež za nic nestojí. Ale tenhle, tenhle je seriózní, to je vidět na první pohled. Kampak to asi jede?“

Stařenka se opět posadila a na chvíli se zamyslela.

„Počkáme si na něj, v kolik se nám vrátí, nebo to necháme být a půjdete se dívat na televizi?“ zeptala se kocoura stále sedícího na parapetu.

Kocour přestal pozorovat klidné parkoviště, otočil hlavu a zahleděl se stařence do obličeje. Souhlasně zamňoukl.

„Já si to myslela, že budeš sdílet můj názor,“ prohlásila spokojeně a zůstala nehybně mlčky sedět.

Kocour se rozvalil na stole a spokojeně usnul. Stařenka ho celou dobu hladila a trpělivě vyčkávala. Vydržela dlouho a její čekání jim přineslo ovoce. Zhruba po hodině a půl sezení ve ztemnělé kuchyni a sledování noční oblohy bez mráčků se konečně objevilo auto se sledovaným cílem. Muž zaparkoval automobil na místo, vyšel a zmizel v útrobách domu.

Stařenka trochu zklamaně prohodila: „No vidíš to, my na něj čekáme, a on si jen tak přijede a na nás nebere žádné ohledy...“

Přestala hladit kocoura, těžce se zvedla a zastrčila židli. Začala se šourat pryč z místnosti. Zvuk zašupování židle vzbudil pochru-pávající domácí šelmu. Kocour se protáhl, seskočil ze stolu dolů a odcupital za svou majitelkou. Společně zamířili do obývacího pokoje.

„Takových hodin! Musíme jít spát, zítra – dnes je velký den!“ zvolala, když se těžce noci byla napít v kuchyni vody a podívala se na hodiny, které ukazovaly 2.08. Kocour stál za ní a zvědavě a rozespale si ji prohlížel. Stařenka vylila zbytek vody do dřezu a odložila sklenici na kuchyňskou linku.

Rozhlédla se po místnosti. V tu chvíli při pohledu na vlající záclony její vrásčitou tvář bliklo poznání.

„Okno! Chtěli jsme přeci zavřít okno! Ano, ano, už si vzpomínám,“ prohlásila.

Přešla k dokořán otevřenému oknu a užuž se ho chystala zavřít, když v tom opět zaslechla zvuk motoru. To už jí hlavou proběhla myšlenka: Kdo to zase je? Jako kdyby se s těmi opozdilci roztrhl pytel.

Vzala dalekohled, který byl jako vždy připravený na místě, kde ho zanechala po posledním večerním použití. Tentokrát se jí štěstí nepřálo, osobu, která nastoupila do vozu, nestihla. Viděla už jen odjíždějící zadek auta. Stařenka pozorovala, jak mizí v průjezdu.

Jakmile automobil opustil parkoviště, se zamlaskáním odložila dalekohled a prohlásila: „Necháme je, ať si dělají, co chtějí. Nás dnes čeká velký den, tak se na něj musíme pořádně vyspat, vid', Nikoušku.“

Pak se odebrala do ložnice.

A vítr si mohl dál pohrávat s bezmocnými záclonami...

I

Pátek 1. července už od časných ranních hodin sliboval extrémně horký letní den. Ještě nebylo poledne, a na teploměru bylo přes 20 stupňů Celsia, a tak se není čemu divit, že se koupaliště začala zaplňovat školáky hned po předání závěrečných vysvědčení.

První prázdninový den přináší každoročně dopravní kolaps, který nejvíce zakoušejí obyvatelé hlavního města – Prahy.

Začínají stavby nových, opravy a přestavby starých, stávajících dopravních komunikací, které způsobují výluky po celém městě.

Jednu z těchto výluk a dopravních zácep přes Most Legií právě zažíval i dvaapadesátiletý Miroslav Malý, čekající ve svém luxusním tmavě modrém mercedesu, než mu přenosný dopravní semafor ukáže zelenou, a on se bude moct opět vydat na cestu. Cílem byla detektivní kancelář Petra Schwarze v Urbanově ulici č. 1337 na Smíchově. Miroslav Malý se vydal za soukromým detektivem s těžkým srdcem a zakalenou myslí ve věci ryze osobní, která mu už přidala nejednu vrásku na jeho opálený obličej. Dostal na Schwarze doporučení od šéfa bezpečnosti ve svém podniku – Security Malý. Obvykle nebývá v zadávání pracovních otázek nervózní, ale jeho nedůvěra v českou policii mu nedávala spát, a potřeba učinit nějaký krok ho donutila sjednat si schůzku se soukromým detektivem.

Na vnitřním neklidu mu přidávala i nejistota, jestli tuto práci, pro něho osobně tak důležitou a neodkladnou, svěří tomu pravému. Už cosi o Petru Schwarzovi a jeho praktikách zaslechl, ale Filip Navrátil – šéf bezpečnosti v jeho firmě, ho výslovně ujistil, že Schwarz patří mezi pražskými detektivy k absolutní

špičce. Malý pocítoval ještě jednu emoci – byl zvědavý, protože z toho, co zaslechl, Schwarz slaví velké úspěchy právě díky svým neortodoxním vyšetřovacím metodám.

Po zdržení na mostě Legií už cesta proběhla rychle, část města se změnila z hustě zastavěné na rozlehlejší, zelenější, ulice začaly lemovat stromy a zeleň, i frekvence silničního provozu se podstatně zmenšila.

Miroslav Malý projel několika posledními ulicemi, než se ocitl před světle nahozeným dobře udržovaným dvoupatrovým domem ze starší zástavby, kde cedule s popisným číslem 1337 a velkým štítem hlásajícím detektivní služby Schwarz oznamovala jeho cíl. Zaparkoval dvoudveřový mercedes poslední řady na místo přímo před malým schodištěm se třemi schody vedoucími k hlavnímu vchodu. Vystoupil a pozorně se rozhlédl po okolí.

Zuzana Novotná si právě upravovala svůj dozadu stažený cop, když zvenku zaslechla parkující vůz. Vstala z pohodlného křesla na kolečkách a šla se podívat, kdo to přijel. Mírně nadzvedla volně visící žaluzie na velkém okně, které dodávalo za dne její kanceláři přísun světla. Z automobilu na ulici právě vystoupil postarší muž a začal se rozhlížet po okolních domech. Tmavé vlasy prorůstaly šedinami, prudce kontrastujícími s opálenou pleť, přísný vzhled mu propůjčovala ostrá spodní čelist, orlí nos, společně s hladce oholenou tváří a tmavě hnědýma očima dravce, které i po letech působily přinejmenším uctivým dojmem. Muž si zapnul sako a obešel auto, aby ze sedadla spolujezdce vytáhl aktovku béžové barvy, stejné barvy, jakou měl i jeho oblek. Za mlada mohl být idolem nejedné dívky, a i teď měl jistou přitažlivost pro ženy vyhledávající starší muže, pomyslela si Zuzana. To už ale vyšel schody vedoucí k vchodovým dveřím, kde se zastavil, upravil si kravatu, zkontroloval klogy saka, kriticky se na sebe podíval a vstoupil. Zuzana rychle přešla k první činnosti, která ji napadla – popadla konvičku s vodou a začala zalévat květinu rostoucí vedle pohovky před oknem.

Zvuk zavírání domovních dveří, chvíle ticha, dva kroky a už se otevíraly dveře její kanceláře.

Miroslav Malý vstoupil do příjemně provzdušněné místnosti s mladou asi 175 cm vysokou štíhlou slečnou s milým vzhledem, světle modrýma očima, malým nosem, dlouhými vlasy barvy slámy staženými do úhledného culíku, která se na něj otočila ihned po vstupu.

„Dobrý den, já jsem Miroslav Malý. Mám sjednanou schůzku s panem Schwarzem,“ představil se.

„Dobrý den. Zuzana Novotná, asistentka pana Schwarze,“ odpověděla. Ukázala bělostné zuby v dobrotivém úsměvu a odložila konvičku, kterou zalévala jednu z rostlin.

Miroslav Malý jí oplatil útržkovitým úsměvem.

„Opravdu máte schůzku domluvenou na dnes?“ zeptala se trochu udiveně. „Já tu žádnou schůzku na dnešek naplánovanou nemám,“ prohlásila zamyšleně a přešla ke stolu, kde otevřela diář a začala v něm hledat aktuální datum.

„Domluvili jsme si s panem Schwarzem schůzku teprve dnes ráno,“ vysvětlil Malý.

„Aha. Pan Schwarz mi to zřejmě zapomněl říct,“ poznamenala Novotná. „Bohužel, pan Schwarz tu teď není,“ doplnila a zakroutila omluvně hlavou.

„Ano, je u soudu, já vím. Řekl mi, že tu na něj mám počkat,“ řekl Malý. „Musím s ním projednat neodkladnou záležitost.“

„Ano, zajisté,“ odušila Novotná. „Zatím se, prosím, posaďte. Pan Schwarz by se měl každou chvíli vrátit.“

Ukázala Malému na gauč. Ten se s poděkováním pohodlně usadil, rozepnul si sako a aktovku odložil vedle sebe.

Novotná si sedla do křesla a začala pracovat na počítači. Poslala svému zaměstnavateli zprávu o příchodu Malého. Během minuty jí přišla odpověď s instrukcemi, zprávu si přečetla a nervózně se podívala po muži sedícím na pohovce naproti ní. Letmo se na něj usmála. Malý zachytil její úsměv a oplatil jí pošukbnutím koutků, pak odvrátil zrak a začal si prohlížet kancelář.

Místnost na něj působila dobrým dojmem, na umělohmotném černém matném stole stál počítač společně s pevným telefonem, od nichž vedly kabely uzemněné v podlaze a napojené zřejmě na vedení pod hladkým linoleem s kobercem. Za stolem se o zeď opírala skříňka s kávovarem a šuplíky. Hned vedle byla multifunkční kopírka s tiskárnou a scannerem. Z místnosti vedly další dva východy, jeden byl naproti vstupním dveřím a ten druhý byl volně přístupný po projití vedle stolu.

Neuběhlo ani deset minut a Malý už začal být dost nervózní, co chvíli se díval na hodinky, poklepával si prsty na koleno a střelil sem tam pohledem po Novotné. Předstírala, že si toho nevšímá a dál pracovala na počítači, ale sama se také co chvíli nenápadně dívala na čas, který ukazovaly její náramkové hodinky.

Když ručičky ukázaly přesně 10.10, téměř deset minut od doby, kdy Malý usedl do pohovky, podívala se na něj a zeptala se:

„Nedáte si kávu?“

Malý se na ni nedůvěřivě podíval, ale nabídku přijal.

„S mlékem, cukrem?“ optala se.

„Ne,“ odmítl stroze. „Černou, děkuji.“

Novotná se zvedla, otevřela jeden ze šuplíků ve skříňce a vyndala červený hrneček s podšálkem. Položila ho do kávovaru a stiskla tlačítko Připravit. Z jednoho zobáčku čůrkem natekla temná tekutina a naplnila hrneček přesně po okraj. Vyndala ze šuplíku ještě talířek, položila na něj hrneček i s podšálkem a přidala ještě dvě máslové sušenky. Celé to předala Malému, ten kývnutím poděkoval a začal pomalu usrkávat horký nápoj.

Čas se nehorázně vlekl, každá další vteřina připadala Novotné jako pět. V duchu už viděla, jak se Malý ze sedačky našťavaně zvedá a s nepěknými slovy adresovanými jejímu šéfovi odchází.

Uběhlo dalších pět minut a Schwarz nikde. Malý už poněkoliakát zamračeně prolétl zrakem místnost a začal se ohlížet ven z okna za svými zády.

Zvuk přijíždějícího auta přišel jako vysvobození. Automobil zastavil hned za vozem Malého. Novotná si nehlasně oddechla a Malý se v gauči konečně uvolnil.

Dveře se otevřely a do místnosti ladně vešel vysoký atraktivní muž sportovní postavy v kvalitním ručně šitém šedém obleku. Hnědé oči si rychle prohlédly osoby v kanceláři a světle hnědé vlasy s malým vrabčím hnízdem u temena hlavy se při rychlém vstupu zavlnily. Výraznější spodní čelist a čelo propůjčovaly muži velmi přitažlivý vzhled. Obdařil svou asistentku i potencionálního zákazníka zářivým úsměvem.

„Dobrý den. Já jsem Petr Schwarz,“ představil se muž Malému charismatickým hlasem.

Miroslav Malý při těch slovech pohotově vstal ze sedačky a potřásl si s ním rukou.

„Dobrý den. Miroslav Malý,“ odpověděl a nerudnost z čekání z něj rázem opadla.

„Těší mě,“ prohlásil Schwarz. „Doufám, že jste nečekal moc dlouho.“ Dořekl s omluvným výrazem ve tváři, mírným úsměvem a hlavou lehce nakloněnou směrem k druhému muži. Přitom se lehce dotkl levou rukou Malého pravé ruky, kterou si třásl.

„Nic se neděje, byla to jen chvíle,“ poznamenal v už o mnoho lepší náladě Malý.

Schwarz se mu zamlouval, nevěděl proč, ale bylo to tak. Něco na něm mu přišlo sympatické, ale nemohl rozeznat, co to je. V tu chvíli jako by mu to nesnesitelné čekání už odpustil.

„To jsem rád. Stání u soudu se neočekávaně protáhlo,“ vysvětloval Schwarz. „Musel jsem svědčit kvůli jednomu z předšlých případů.“

„Ano, chápu,“ přisvědčil chápavě Malý.

„S mojí asistentkou,“ řekl Schwarz a pohlédl směrem k Zuzaně, „slečnou Novotnou, se už zřejmě znáte.“

Miroslav Malý také pohlédl na Zuzanu a souhlasně přikývl.

„Ale teď k tomu, co vás trápí. Pojdme do mé kanceláře,“ pokračoval Schwarz a zavedl Malého do místnosti za dveřmi naproti těm vstupním.

Otevřela se před ním další, tentokrát o něco málo prostornější kancelář, v levé stěně bylo okno přibližně stejně velké, jako

to, které bylo v kanceláři jeho asistentky. Napravo stál masivní dubový stůl s laptopem, telefonem, psacími pomůckami a koulemi na uklidnění. Za stolem bylo křeslo a před stolem připravené dvě židle. U zdi po pravé ruce byly umístěny dvě skříňe s velkým množstvím šuplíků a regálků.

Schwarz pokynul Malému, ať se posadí na jednu z židlí. Novotná si přesunula židli na Schwarzovu stranu stolu a také se posadila.

Petr Schwarz za nimi zavřel a zapnul elektrický ventilátor, který začal mírně hučet, jak rozháněl vzduch v místnosti. Poté prošel okolo Malého i své asistentky a posadil se na svoje místo přímo naproti Miroslavu Malému.

„Nebude vám vadit, když tu s námi bude moje asistentka?“ zeptal se taktně Schwarz.

Malý zakroutil hlavou.

„Tak prosím, co máte na srdci?“

Miroslav Malý se zachmuřil a zahleděl se někam do země. Chvilí usilovně přemýšlel, až se mu všechny vrásky na čele uskupily do obrazce připomínajícího mořský příboj. Zhluboka se nadechl a začal:

„Přemýšlel jsem o tom celou noc. Nezamhouřil jsem oka. Nemohl jsem. Dokonce ještě teď, když tady sedím, se mi o tom přemýšlí těžce. Sice už je to lepší, včera bych asi ještě nebyl schopen o tom mluvit,“ řekl a odmlčel se.

„Máme čas, nemusíte nikam spěchat,“ povzbuzoval ho Schwarz.

Malý už nepřipomínal toho rozhodného a úctyhodného muže, který přišel do kanceláře. Nikoli, teď spíš připomínal shrbeného zlomeného starého muže na pokraji sil.

„Přijel jsem k vám v pro mě velice bolestivé situaci.“

Petr Schwarz se Zuzanou Novotnou trpělivě a napjatě čekali, než se vymáčkne.

Malý se znovu nadechl a pokračoval:

„Předevčírem v noci někdo chladnokrevně zastřelil mého syna Pavla v jeho bytě. Chci, abyste se ujal případu a toho vraha vypátral. Chci, aby byl potrestán! Je to pro mě velice důležité.“

Doporučili mi vás jako toho, kdo má schopnosti i zkušenosti. České policii nevěřím, mám s ní velmi špatné zkušenosti.“

„Upřímnou soustrast,“ poznamenal Schwarz, Zuzana se k němu přidala.

Malý jen pokýval hlavou a suše polkl. V očích se mu rohořel plamen odplaty a jen stěží se dalo odhadovat, co se mu právě honí hlavou. Dále pokračoval: „Rozhodl jsem se, že to tak nemůžu nechat. Proto jsem tady.“

Schwarz se opřel, hlavu si podepřel rukou a začal přemýšlet.

Malého postoj se rázem změnil, vrátila se mu zpátky jeho průbojnost i rozhodnost.

„Chci spravedlnost,“ prohlásil Malý. „Na svobodě nemůže běžat nepotrestaný vrah. Dokážete to, najdete toho zločince a předáte ho spravedlnosti?“

„Můžu se o to pokusit,“ odpověděl Schwarz vyhýbavě.

„To mi nestačí,“ namítl Malý a upřeně se zahleděl Schwarzovi do očí. „Chci, aby ten, ten, vrah pykal.“

Mezi oběma muži propukl vnitřní souboj o to, kdo s koho.

„Chápu vás,“ souhlasně pokýval Schwarz hlavou a poposedl si směrem k Malému, „ale musím vás upozornit, že tohle není jako ve filmu, kde vyšetřování trvá den či dva. Pátrání může zabrat týdny a vyžaduje spoustu času, trpělivosti a v neposlední řadě i nemalých finančních prostředků.“

„Peníze nehrají roli,“ okamžitě zareagoval Malý. „Od revoluce jsem nashromáždil spoustu peněz, takže o tohle si starost dělat nemusíte. Pokud budou výsledky, budete mít tolik peněz, kolik budete chtít.“

Schwarz se zamyšleně podíval na Zuzanu, která hořela zvědavostí a netrpělivě čekala na jeho rozhodnutí.

Na dlouhou chvíli se rozhostilo ticho. Schwarz se celou svou vahou opřel o opěrku a přemýšlel. Cítil, jak se do něj zarývají pohledy obou. Napětí v místnosti by se v tu dobu dalo krájet. Chtěli znát jeho odpověď. Vnitřní hlas mu už od začátku našepťával, jak se má rozhodnout, ale ještě dlouhou chvíli si v hlavě shrnoval pro a proti.

Nakonec vzhledl a prohlásil rozhodně: „Jdu do toho, ujmu se vašeho případu.“

Malému se rozlil po tváři potutelný úsměv, pocítil vnitřní úlevu.

„Jsem rád, že jste se tak rozhodl, a věřím, že jste ten pravý.“

„Děkuji, ale teď k případu. Řekněte mi všechno, a nic nevynechejte, protože každý detail může být důležitý. Začněte pěkně od začátku.“

Miroslav Malý okamžitě bez rozmyšlení spustil:

„Pavel se narodil 13. dubna 1979 tady v Praze, byl synem z prvního manželství. Marta, moje první manželka, zemřela při autonehodě před více než pětadvaceti lety, tehdy byly Pavlovi dva roky. Zabil ji opilý řidič vracející se z hospody. Soud mu dal jenom podmínku, protože to byl státní stranický úředník, měl doma těhotnou manželku a další dvě děti, které musel žít,“ vyprávěl Malý s hořkostí v hlase. „Proto chci, aby tentokrát viník nevyvázl!“

Novotná soucitně vzdychla.

„Rozumím,“ přitakal Schwarz a dál zamyšleně poslouchal.

Malý ihned pokračoval: „Čtyři dlouhé roky mi trvalo, než jsem se z toho vzpamatoval. Byly to krušné časy, pro nás pro oba. Pavel byl ještě malé dítě a já neměl ponětí, jak se o něj starat. O celou domácnost se starala manželka, a teď to spadlo na mě. Citově jsme spolu byli hodně provázaní, a to nám vydrželo. Až do teď.“

Malý hlasitě polkl a na krátkou dobu zmlkl.

„Po čtyřech letech, když jsem se vykřesal z toho nejhoršího a dal si všechno do pořádku, jsem potkal svoji druhou ženu, Jitku. Vzali jsme se dva roky nato, to bylo Pavlovi osm. Pamatuji si to, jako by to bylo včera. S Jitkou máme dceru, Moniku, narodila se v roce 1989, těsně před revolucí.“

Malý otočil hlavu a zůstal zírat do zdi, jako by přemýšlel, jak má pokračovat. Oči mu zprůhledněly, až se zdálo, jako by byly ze skla. Pak trhl hlavou zpátky a trochu zmateně řekl:

„Promiňte, zabrousil jsem myšlenkami do té doby. Kde jsem to skončil?“

„U vaší dcery z druhého manželství, Moniky.“ Odpověděl pohotově Petr Schwarz.

„Ach, ano. Monika teď studuje pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy,“ vysvětloval Malý. „Právě se učí na závěrečné zkoušky druhého semestru.“

Schwarz skočil Malému do řeči a přerušil chod jeho myšlenek:

„Dobře, ale zpět k Pavlovi, tohle zatím počká.“

„Ehm, ano. Pavel vystudoval Vysokou školu ekonomickou, národohospodářskou fakultu. Tu dokončil v roce 2002. Ihned potom nastoupil ke mně do podniku jako jeden z manažerů. Časem a díky své tvrdé práci se vypracoval až na mého zástupce. Poslední rok už jsme rozhodovali o chodu firmy společně,“ prohlásil hrdě Malý. „Za tři roky, až mi bude pětapadesát, jsem chtěl Pavlovi vedení firmy předat úplně a odejít do důchodu,“ dodal a při posledních slovech se opět zachmuřil.

„Kdo po vás převezme firmu? Myslím, jestli máte někoho v záloze?“ optal se opatrně Schwarz.

Malý ihned jednoznačně zareagoval:

„Ne. Myslel jsem, že Pavel bude mým důstojným nástupcem. Víte, firmu jsem založil nedlouho po revoluci, jakmile to bylo možné, a dovedl jsem ji na pomyslný vrchol v oboru v Čechách. Ale teď, když je Pavel pryč, nemám ji komu předat.“

„Co vaše dcera?“ nadhodil Schwarz.

Malý se jen ušklíbl.

„Hledí si jen toho, aby včas dostávala apanáž, a tu pak rozházela na diskotékách a za předražený hadry. Vůbec si neváží práce a na škole je snad jenom proto, aby nemusela jít pracovat. Víte, když byla malá, hodně jsem pracoval a trávil spousty dní i nocí v práci, protože po revoluci vznikla hromada nových soukromých podniků a konkurence byla opravdu velká. Dětem jsem se plně nevěnoval, hlavně Monice ne, a to mi vydrželo skoro až dodnes. Pavel se mnou chodíval už od dětství do práce, a to mu zůstalo.“

„Měl Pavel s někým problémy, nevyřízené účty nebo nepřá-

tele?“ přerušil Malého vyprávění Schwarz a vrátil ho svou otázkou do přítomnosti.

„O nikom takovém nevím. Pavel byl spíše tichý typ. Nesvářím se oklikou vyhýbal a každý ho měl v práci rád.“

„Takže v práci byl oblíbený?“ zamračil se Schwarz.

„Ano,“ přikývl Malý. „Na práci si zakládal, trávil ve firmě dost času.“

„V práci při rozdílných názorech občas vznikají rozbroje a hádky,“ naznačil cestu Schwarz.

„Nikdy jsem proti němu nezaslechl křivého slova,“ oponoval Malý.

„Dobrá. Měl Pavel přítelkyni?“

„Ne.“

„Jste si jistý?“ zeptal se trochu podezíravě.

„Jsem si naprosto jistý!“ tvrdil dál Malý.

„Měli jste spolu opravdu dobrý vztah?“

„Zajisté, to už jsem vám ale říkal! Kam těmi otázkami míříte?“ zajímal se Malý.

„Jestli by vám to řekl. Mám zkušenosti, že synové se otcům hned s novými ‚objevy‘ nesevěřují.“

„Já jsem si ale naprosto jistý. Určitě by mi to řekl,“ poznamenal uraženě Malý.

Schwarz vycítil, že narazil na vosí hnízdo, a rozhodl se pro jistotu do něj dál nešťourat, a tak raději změnil téma rozhovoru:

„Kde váš syn bydlel?“

„Prokopská 5271.“

„Jak dlouho tam bydlel?“

„Přestěhoval se tam asi před půl rokem.“

Schwarz pokýval hlavou. „Komu by v případě vašeho předčasného úmrtí připadlo dědictví?“ zeptal se.

„Deset procent majetku by šlo na charitu a zbytek by se rovným dílem rozdělil mezi Pavla, mou ženu a dceru. Proč vás právě tohle zajímá?“

„Musím znát všechny souvislosti a dát si je dohromady,“ objasnil Schwarz.

„Počkejte, vy myslíte, že by se moje žena nebo dcera takhle chtěly dostat k Pavlovu podílu?!“ zhrozil se Malý a málem vyskočil ze židle. „To je absolutně vyloučeno! Sice se dost změnily v poslední době,“ přiznal, „ale tohle...“

„Jak jsem řekl, musím znát všechna fakta předem. Dopředu nelze nic vyloučit. Tohle jsou pouze rutinní otázky.“

„Omlouvám se,“ řekl Malý a zkroušeně se schoukl na židli. „Mám od té události dost zastřenou mysl a trvá mi, než mi všechno dojde. Ptala se mě na to i policie, ale byl jsem myšlenkami jinde a plně jsem si uvědomil váhu těch otázek až teď.“

„To je pochopitelné,“ připustil Schwarz. „Tohle je zatím vše, teď vyřešíme personální otázky ohledně zastupování v tomto případě.“

Miroslav Malý přikývl.

Schwarz vytáhl z jednoho šuplíku pár předem natištěných papírů a připravil si pero.

„Zuzano, budete tu jako svědek smlouvy mezi mnou a panem Malým,“ oznámil a pohlédl s povytaženým obočím na Zuzanu.

„Ano, samozřejmě,“ přisvědčila a začala sledovat, co Schwarz začal psát na papír.

Miroslav Malý následován Petrem Schwarzem a Zuzanou Novotnou vyšel z kanceláře a zapnul si dva knoflíky svého saka. Před dveřmi vedoucími na chodbu domu v Urbanově ulici se zastavil a zpřímá pohlédl na detektiva, kterého si právě najal.

„Mám ve vás plnou důvěru, pane Schwarz,“ prohlásil a naposled potřásl detektivovi s poděkováním rukou.

„Můžu na vás mít ještě poslední otázku, která se však netýká případu?“ zeptal se Schwarz.

„Jistě, ptejte se,“ odvětil Malý.

„Kdo mě doporučil?“

Miroslav Malý se potutelně usmál.

„Filip Navrátil.“

Ve Schwarzových očích svítilo poznání a na tváři se mu rozhostil úsměv.